ärrakaddund, ja temma sedda jo warra hommikust takka aiand — ning, rahwa juhhatamist möda, itta liggemale Kadri küllа pole sanud. Ja, ennа! Kadri istub ühhel pool pöesa ja koub kinnast, ja hobbone söob teisel pool. „Mollemad otsin! mollemad leian! hüdis Jaan sure römoga; ja Kadri ei näinud tedda mitte enne kui ta selle heäle peäle loi waatma, ärraehmatand keik, aino ükši olles: Eest karjane seisis hopis teisal. Jaan räkis temmale kohhe omma hobbose luggu ütles, ning ütles sesamma jonega: „et Jummal mind seddawisi sinno jure juhhatand, siis kule mo südname nou: ja said armsaks mo melest esimesest otsast, kui sind noggin — agga mis sinno südda ütleb?“ Ja Kadri kostis: „rägi sedda minno wannematele, jest ilma nende teädmatta ei tea mina ühtegi — ei sinn sünni jest räkida.“ Siis pannt Jaan waisad omma hobboje pähhä ja ütles ärrasoites: „Ridetud olgo Se, kes sind on lonud!“

Agga ni pea kui Kadri koio jai, ütles ta emmale: “ei olle ma tahtnu weel middagi omma wannematte ees warjul pidand, se pärrast tunnistan, et tunnaeile, kui karja hoidmas korral ollin, teise walla Jaan, omma lojust otsides, minno jure juhtus, ja sesamma jonega mind enesele abbikasaks küssis; agga ilma teie teädmatta ma ei annud temmale ühtegi otsust weel, et mo südda kül temma pole on.“ Siis kostis moistlik emma: „egga meiegi nisugust meest sulle ei kela; ommeti kallimaks ta melest saad, et wannemattele andsid sedda au. Sest igga wannem nääb omma lapse pärrast mitto waewa, ja ei tahha muud tämo se eest, kui et lapse kässi hästi käib.“

Jubba leht-pu olli omma kattet mahha heitnud, ja ükski lind ei laulnud ennam temma oksade peäl. Keik rohhi olli jo närtsind ja karjane ja lambolinne wärrisesid metsatulle paistel. Siis tullid ühhel laupäwaöhtul kaks meest ratsa, senni kui Kadri issa aue. Perre koerad haukusid ja teiste perrette koerad tagga järrel, et se jut kohhe ülle küllа läks; sest ku paistis otse kui kümal ia Jaan ja